

V ponedeljek, 3. decembra, je v Trubarjevi hiši literature potekal pogovor o kratkoproznem prvencu **Menažerija Eve Markun**, ki je leta 2017 izšel pri **JSKD** v zbirki **Prvenke**, v kateri izhajajo prvenci zmagovalk in zmagovalcev

literarnega natečaja Urška

. Knjiga je dobila tudi nagrado

ново mesto short

in

nagrado za prvenec

slovenskega knjižnega sejma. Pogovor je vodila

Jedrt Jež Furlan

, ubrana dvojica pa je poleg literature spregovorila tudi o čebelarstvu in okoljevarstvu.

Avtorica se poleg pisateljavanja namreč ukvarja tudi s **čebelarstvom**, za to jo je navdušil mož, lahko bi rekla, da je že kar družinski posel. Pisanje dojema bolj kot hobi, saj v trenutku, ko postane delo, postane prisiljeno, takrat pa hitro zaide v napačne smeri. Sicer ima ogromno t. i. pol-hobijev, poleg čebelarstva in pisanja se ukvarja tudi s prodajanjem čebeljih matic v tujino, s spletnimi stranmi in s prevajanjem. Sicer se zaveda, da

Menažerija

ni enostavno branje, saj od bralca zahteva dobršno mero koncentracije. Dejansko pri pisanju o bralcu sploh ne razmišlja, bolj v ospredju je sama zgodba, je pa res, da z bralci sočustvuje. Nikoli noče pisati na pol, a vseeno ne piše po nekem posebnem planu, ampak se pusti voditi zgodbi v neznano. Take zgodbe se ji zdijo najboljše, saj se z liki poistoveti, z njimi sočustvuje in skrbi jo za njihove usode, konci jo potem vedno presenetijo. Včasih kakšne zgodbe celo ne upa dokončati, saj noče, da bi se kakšnemu antijunaku, ki ji je ljub, zgodilo kaj hudega. Gre sicer za junake, ki v okolju niso sprejeti, ki izstopajo, vendar pa nikoli ne nariše veliko ozadja, saj hoče, da bi bralec padel v dogajanje, zato je fokus res na glavnem junaku. Zelo jo fascinirajo situacije, ko gredo liki z glavo skozi zid, ko počnejo nesmiselne, nelogične stvari, zgodbe velikokrat gradi na tem.

Zelo pomembna pri njej je **narava**, ki jo dojemamo zelo po svoje. Človek hoče naravo namreč vedno videti kot neko skrivnostno silo in jo konec koncev razumeti, a takrat zaide v prostor domišljije. Če naravo dojemamo odmaknjeno, jo lahko izkoriščamo, če pa smo preblizu, pademo v območje fantastike – ko smo vanjo osebno vpeti, je vedno počlovečena. Zanj je tako narava prostor, kjer se skozi lastno interpretacijo dejansko odražamo sami. Precejšen del knjige je namenjen

Kambodži, jugovzhodna Azija jo je začela privlačiti že v srednji šoli, po spletu okoliščin se je potem znašla tam in se redno vrača. Uničevanje narave je tam sicer zelo podobno kot pri nas, le da pri nas ni pragozda, da bi se problematika bolj »opazila«. Je pa tam močan koruptivni element, kjer država ljudem pobere zemljo, jo izseka in prodaja naprej. Zelo je pesimistična glede tega, kaj se da narediti, edino, kar lahko naredimo, je, da govorimo o tem. Pri nas je indikator uničevanja narave čebela, je povedala, vendar pa je problem v tem, da je zelo skomercializirana le kranjska čebela, obstaja namreč okrog 6000 vrst čebel, ki so še bolj ogrožene, zato je to zelo enostransko.

Knjiga je sicer izšla pod mentorstvom **Aljoše Harlamova**, pri zgodbah je znal izpostaviti, kje so potrebni popravki ali izboljšave. Zelo sta se ujela in iste momente prepoznala kot problematične, zato je s sodelovanjem zelo zadovoljna, pa tudi sicer ji beta bralci veliko pomenijo, saj se včasih pač zapleteš. Pri branju sicer ni izbirčna, bere tudi žanre, pomembno je le, da se dobro bere.

Piše pa tudi **poezijo**, a zelo nerada – piše jo lahko samo, ko je zelo na tleh, kar je depresivno početje, nek ventil, ko iz sebe spravi najbolj negativne občutke. Ne velja pa to za branje poezije, poezija se ji zdi tudi bolj brezčasna od proze. Trenutno sicer dela na

romanu

, vendar pa se ji zdi ideja zanj zelo pretenciozna, kot se je izrazila, zato bo zanj potrebovala več časa, vrača pa se tudi h kratkim zgodbam, ki jih ni dokončala. Prijeten pogovor se je tako zaključil z dobrimi željami in v pričakovanju novih stvaritev izpod njenega peresa.

Avtorica poročila: Veronika Šoster

Dogodek: 3. december 2018

{fshare id=3469}